

Arrest

nr. 240 212 van 28 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 januari 2019.

1.2. Zij wordt op 11 april 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Caracas. De laatste vijftien jaar in Venezuela bracht u door op Isla Margarita in de staat Nueva Esparta.

De kinderen van één van uw burens waren lid van de colectivo's in uw wijk en wisten dat u tot de oppositie behoorde. Ze vielen u lastig door uw water af te sluiten en stalen kleine spullen uit uw huis.

Op 19 of 20 april 2017 was u aanwezig op een manifestatie tegen de regering. De betogers vluchtten weg nadat de nationale garde traangas inzette en u verborg zich. Een vrouwelijke militair vond u en riep een mannelijke collega bij haar om u op de grond te duwen en in elkaar te slaan. U had schaafwonden en wekenlang rugpijn. Buren van uw wijk vonden u en droegen u naar huis.

In uw regio kwamen er sinds 2014 veel Arabische mannen wonen waarvan u kon zien dat het terroristen waren door de manier waarop ze praatten en zich kleedden. Op een dag in juni of juli 2017 liep één van deze mannen naar u toe en begon één van uw katten te slaan. U ging klagen in een naburige winkel waar de Arabische mannen rondhingen en in het Arabisch zeiden ze dat u uw huis zou verliezen en u zou sterven. U reageerde in het Spaans en ze lachten u uit. Twee dagen later vond u uw twee andere katten dood terug. De dagen hierop sloten deze mannen uw water- en elektriciteitstoevoer af waardoor u een elektricien moest laten komen.

U werd tevens tweemaal beroofd toen u net geld had opgenomen van uw bankrekening.

U verliet Venezuela op 23 oktober 2018 en reisde via Portugal naar België waar u een dag later aankwam. Zo'n twee maanden later op 17 december 2018 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming dat op 10 januari 2019 geregistreerd werd.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela de Arabische personen van uw wijk, de colectivo's en de militairen, alsook een tekort te hebben aan basisbenodigdheden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort neer. Uw advocaat stuurde bijkomende opmerkingen op betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U zou terugkeer naar Venezuela vrezen omwille van de colectivo's en de Arabische mannen in uw wijk in Isla Margarita en omwille van de militairen nadat u op een betoging geslagen werd. Uit geen van deze beweerde gebeurtenissen blijkt echter dat u een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Venezuela.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen van deze zaken aanhaalde als een vrees bij terugkeer en het louter heeft over het gebrek aan medische zorg, de humanitaire crisis en algemeen over islamitische terreurcellen (vragenlijst CGVS dd. 25/02/2019, vraag

5). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Spaans en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Specifiek over uw beweerde problemen met militairen, zegt u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u net uit het ziekenhuis kwam maar kan u niet zeggen waarom u het niet vermeldde bij de DVZ (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 11/04/2019, p. 2). Daarbij moet opgemerkt worden dat u niets neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat uw geheugen aangetast was op het moment van het afleggen van uw verklaringen bij de DVZ. Uw gezondheidstoestand kan bovendien niet verklaren dat u wel in staat was om op dezelfde dag gedetailleerde verklaringen af te leggen over de kamers die u verhuurde, de situatie in Venezuela, uw medische problemen, uw eerdere verblijfplaatsen, uw reisweg en over uw uitgebreide familie (vragenlijst CGVS; verklaring DVZ dd. 25/02/2019, vraag 10, 13, 16, 17, 31), verklaringen die in het geheel overeenkomen met uw verklaringen afgelegd bij het CGVS. Gevraagd naar eventuele elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure zouden bemoeilijken, antwoordde u overigens ontkennend (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ dd. 25/02/2019, vraag 1). Uw stilzwijgen bij de DVZ is aldus een eerste sterke aanwijzing dat de gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt niet van die aard waren dat zij zouden leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen ook blijkt uit uw verdere verklaringen bij het CGVS.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het

loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. U vreest de colectivo's in uw wijk in Isla Margarita omdat zij u als opposant zouden beschouwen (CGVS, p. 9). Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. U geeft zelf aan dat u nooit lid bent geweest van een politieke partij (CGVS, p. 11) en dat u uw politieke mening enkel deelde binnen een groep met personen die u vertrouwde (CGVS, p. 11). Dat u dan ook als een dusdanige opposant van de regering zou beschouwd worden en hierdoor vervolging of ernstige schade zou vrezen, is niet aannemelijk. U zou ook de militairen vrezen omdat zij u op een betoging fysiek zouden hebben aangepakt (CGVS, p. 10). In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u niets neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat u aanwezig was op protestmanifestaties. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat u voor zover enig geloof kan worden gehecht aan het feit dat u éénmaal fysiek werd belaagd hierdoor een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer. Zoals eerder vermeld moet er namelijk op gewezen worden dat u ook deze gebeurtenis onvermeld liet bij de DVZ hetgeen de geloofwaardigheid en ernst ervan danig ondermijnt. Bovendien zou dit voorval hebben plaatsgevonden op 19 of 20 april 2017 (CGVS, p. 10), en vermeldt u geen verdere problemen meer te hebben gehad ten gevolge van deze gebeurtenis (CGVS, p. 11). Het is dan ook geheel onaannemelijk dat u bij terugkeer naar Venezuela meer dan twee en een half jaar later wel problemen zou ondervinden omwille hiervan. Dit blijkt des te meer uit het feit dat vier van de vijf personen die u vervoegden tijdens de manifestatie nog steeds in Venezuela verblijven (CGVS, p. 11) en zelfs nog steeds in Isla Margarita (CGVS, p. 12), een sterke indicatie dat ook zij geen vrees hebben ten gevolge van hun deelname aan deze betoging in april 2017.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beweerde politieke standpunten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille hiervan en een vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de vluchtelingenconventie.

U beschrijft vervolgens nog enkele problemen waarmee u te kampen kreeg in uw wijk, meer bepaald pesterijen van inwoners van uw wijk. In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat deze problemen vreemd zijn aan de criteria bepaald in de vluchtelingenconventie aangezien niets er op wijst dat zij ook maar iets te maken hebben met uw politieke standpunten, noch met de andere criteria vervat in de Conventie van Genève. Aldus moet gekeken worden of zij er toe zouden leiden dat u bij terugkeer een risico op ernstige schade zou leiden. Uit uw verklaringen over deze gebeurtenissen die u zelf categoriseert als intimidatie, blijkt dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om onder de toepassing van de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen vallen. U verklaart dat mensen af en toe kleine zaken zonder waarde uit uw huis stalen (CGVS, p. 9) en uw elektriciteit en water afsloten waardoor u een elektricien moest bellen om het opnieuw aan te sluiten (CGVS, p. 10), waarop u uitgelachen werd door een groepje op straat (CGVS, p. 16). Dit gebeurde een laatste keer in maart of april 2018 (CGVS, p. 16) hetgeen betekent dat u nog zes of zeven maanden thuis verbleef zonder dat u iets van problemen ondervond van deze personen (CGVS, p. 14). U haalt weliswaar een voorbeeld aan van een man die kaders maakte voor mensen en dood werd aangetroffen nadat hij geweigerd had zijn gereedschap af te geven (CGVS, p. 16) maar dit is in het geheel geen vergelijkbare situatie aangezien u zelf aanhaalt dat deze man werd afgeperst om zijn gereedschap af te geven (CGVS, p. 16), terwijl u in essentie louter enkele pesterijen meemaakte door personen uit uw buurt. Ook uw eerdere problemen met de Arabische mannen in uw wijk wijzen er niet op dat u bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verwijst naar een gebeurtenis in juni of juli 2017 waarbij de mannen u in het Arabisch zouden hebben bedreigd met de dood en een van hen uw kat zou hebben geslagen (CGVS, p. 9, 17). Twee dagen later zou u twee van uw katten dood hebben aangetroffen (CGVS, p. 10). In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat dit hoewel betreurenswaardig en laakbaar, een gedode kat op zich onvoldoende ernstig is om gekwalificeerd te worden als ernstige schade volgens de definities hiervan. Voorts moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat het hier om Arabische terroristen zou gaan (CGVS, p. 9). U zou dit weten louter door de manier waarop ze praatten en zich kleedden (CGVS, p. 9) en u vraagt zich af hoe zij zich steeds een nieuwe auto konden veroorloven (CGVS, p. 17). U voegt er aan toe dat ze in het begin lange kledij droegen en een baard lieten staan, erna meer sportieve kledij en uiteindelijk wel klederdracht zoals mensen op een eiland als Isla Margarita dragen (CGVS, p. 16-17). Uiteindelijk blijkt dat deze personen u weliswaar mondeling bedreigden en uitlachten toen u iets terugzei (CGVS, p. 10) maar dit zou slechts één keer gebeurd zijn in juni of juli 2017 (CGVS, p. 10, 17).

Nochtans stelt u dat u hen altijd op straat in groepjes zag staan (CGVS, p. 17). Daarom kan uit de context die u schetst niet geoordeeld worden dat u bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aangezien u sinds juni of juli 2017 nog een jaar en drie of vier maanden op dezelfde plek verbleef, bevestigt uw gedrag dit ook.

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming en dat er geen enkele objectieve en concrete indicatie is dat de problemen in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zouden hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf

oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92). Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over verschillende huizen beschikt in Venezuela, hoewel u problemen zou kennen om deze verkocht of verhuurd te krijgen (CGVS, p. 3, 9, 18). U heeft niet enkel twee huizen in Isla Margarita, ook in Guarenas heeft u nog een huis (CGVS, p. 13) waardoor u op zijn minst verzekerd bent van huisvesting, zelfs indien het moeilijk zou zijn om er daadwerkelijk inkomsten uit te krijgen. Al beweert u dat uw huizen in het vizier zijn gekomen van syndicaten (CGVS, p. 14) geeft u aan dat ze vooralsnog leeg staan (CGVS, p. 13, 18). Bovendien heeft u nog twee broers en drie zussen die in Caracas wonen (verklaring DVZ, vraag 17) en met wie u nog contact heeft vanuit België (CGVS, p. 7), al beweert u dat zij hun eigen problemen hebben en u hen niet tot last wilt zijn (CGVS, p. 8, 13). Niets wijst er evenwel op dat zij u niet zouden willen helpen. Noemenswaardig daarbij is dat uw zus nog verschillende winkels uitbaat, een neef twee winkels heeft, een andere neef een zaak heeft in oude wagens en nog een andere neef iets met computers doet hoewel u niet goed weet wat (CGVS, p. 8). U heeft verder een broer in de Verenigde Staten wiens kleinkinderen aan de universiteit studeren (CGVS, p. 7).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 7, 13, 14), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_2

0190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het voorbeeld dat u aanhaalt van de persoon die gedood werd omdat hij zijn gereedschap niet wilde afgeven (CGVS, p. 16), wijst op de doelgerichtheid van dit geweld. Dat uw geld tweemaal werd afgenomen nadat u het in de bank verkreeg en u het niet ziet zitten om drie uur met het openbaar vervoer te reizen tot een andere bank (CGVS, p. 11) kan niet weerhouden worden als dermate zwaarwichtig om te voldoen aan de definitie van ernstige schade noch zijn er enige indicaties dat u een bovengemiddeld risico hierop zou lopen bij terugkeer naar Venezuela.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort heeft geen invloed daar uw identiteit niet ter discussie staat in deze beslissing. De opmerkingen van uw advocaat betreffende het persoonlijk onderhoud werden toegevoegd aan het administratief dossier en in rekening gebracht bij de beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ...”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het EVRM; artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft stelt verzoekster dat haar politieke overtuiging en deelname aan manifestaties niet in twijfel worden getrokken door verwerende partij. Zij stelt dat “Verzoekende partij protesteert reeds sinds 2002 en nam op 19 of 20 april 2017 deel aan een manifestatie tegen het regime. De nationale garde zette traangas in en verzoekende partij verborg zich. Zij werd echter gevonden door een vrouwelijke militair die er een mannelijke collega bij riep, waarna verzoekende partij tegen de grond werd gewerkt en in elkaar werd geslagen. Uiteindelijk werd zij door burens van de wijk gevonden en naar huis gebracht. Hierna hield ze zich gedeisd en durfde zij niet langer

deel te nemen aan protestacties. Het politieke profiel van verzoekende partij, haar politieke overtuiging en haar hoedanigheid van opposant van het Venezolaanse regime worden aldus niet in twijfel getrokken door verwerende partij. Hieronder zal dan ook worden aangetoond dat in het licht van het profiel van verzoekende partij en de daden van vervolging die zij heeft ondergaan, maar ook dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Venezuela, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten koestert, en dit omwille van haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet”. Zij betoogt vervolgens dat “Verzoekende partij werd omwille van haar politieke overtuiging specifiek gevisieerd door het Venezolaanse regime. Doordat zij door de colectivo’s in haar wijk in Isla Margarita beschouwd werd als opposant, begon verzoekende partij bedreigingen te ontvangen. Dat verwerende partij deze gebeurtenissen kwalificeert als loutere ‘pesterijen’, doet in het kader van de algemene toestand in Venezuela en de wijdverbreide vervolging van politieke opposenten (zie infra) de wenkbrauwen fronsen. In het licht van het algemene klimaat van intimidatie en repressie in Venezuela en het gebruik van disproportioneel geweld tegen opposanten van het regime, kan verwerende partij het feit dat verzoekende partij meermaals belaagd werd door colectivos, niet zomaar afdoen als ‘pesterijen’. Het gaat hier immers om bedreigingen en intimidatie die aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela, zeker in het licht van de algemene situatie in Venezuela en de daden van vervolging jegens opposanten met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Hieronder zal dan ook worden aangetoond dat in het licht van het politieke profiel van verzoekende partij en de intimidatie en bedreigingen waarvan zij het slachtoffer was, er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar politieke overtuiging. In dit opzicht dient tot slot te worden opgemerkt dat verwerende partij de actualiteit en gegrondheid van de vrees voor vervolging van verzoekende partij in twijfel trekt omdat zij gedurende een bepaalde periode thuis verbleef zonder problemen te ondervinden”.

Wat betreft de vervolging van politieke opposenten door het Venezolaanse regime stelt verzoekster dat uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekster met name “een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime, die aanhanger is van een oppositiepartij, die weigerde deel te nemen aan de corruptie ten bate van het regime binnen de staatsloterij en die tevens weigerde deel te nemen aan de verplichte manifestaties voor het regime”. Ter staving van haar stelling citeert en vertaalt zij een aantal passages uit het rapport Amnesty International, “Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela”, mei 2019, met betrekking tot de repressie en mensenrechtenschendingen door het regime van Maduro in de nasleep van de institutionele crisis van begin 2019 (p. 17), buitengerechtelijke executies van personen die hebben deelgenomen aan de protesten (p. 17-18), het geval van een man met gelijkaardig profiel als verzoekster die omwille van zijn deelname aan de protesten buitengerechtelijk geëxecuteerd werd (p. 25-26 en 28), het buitensporig geweld door de Venezolaanse ordediensten tijdens protesten tegen het regime (p. 27) en willekeurige detentie van opposanten en het gebrek aan proceswaarborgen (p. 33). Zij verwijst ook naar Amnesty International, “Amnesty International Report 2017/18 – Venezuela”, 22 februari 2018. Zij concludeert dat uit deze objectieve informatie onomstotelijk blijkt dat “ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij specifiek worden gevisieerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechtelijke executie, dood of verwonding tijdens protesten tegen het regime en willekeurige detentie”.

Vervolgens citeert en vertaalt verzoekster passages uit OHCHR, “Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”, 5 juli 2019 met betrekking tot het viseren van opposanten en personen die kritiek uiten op het regime in Venezuela (paragrafen 36, 38), het gebruik van buitensporig en dodelijk geweld in het kader van protestacties tegen het regime (paragraaf 39, 40). Zij stelt dat ook hieruit blijkt dat personen met het profiel van verzoekster specifiek worden gevisieerd en dat met name werknemers van staatsbedrijven het risico lopen om specifiek gevisieerd te worden indien zij zich kritisch uitlaten over het regime en dat ook hun familieleden worden gevisieerd. Zij stelt vervolgens dat “Verwerende partij kan in het licht van de hierboven aangehaalde objectieve bronnen en het vaststaande asielse relaas van verzoekende partij dan ook niet stellen dat deze laatste niet specifiek gevisieerd wordt door het Venezolaanse regime en derhalve een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Venezuela. Het tegendeel is immers waar: iemand met het politieke profiel van verzoekende partij loopt zij wel degelijk het risico om specifiek gevisieerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten”.

Tenslotte verwijst verzoekster naar de “COI Focus Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, stelt dat dit rapport de verschillende bronnen met betrekking tot de doelwitten van mensenrechtenschendingen synthetiseert, citeert pagina’s 8 tot 11 van dit rapport en besluit “Dat verwerende partij op basis van bovenstaande bron, nota bene een rapport van haar eigen studiedienst,

tot de conclusie komt dat er voor een persoon met een gelijkaardig politiek profiel als dat van verzoekende partij geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, doet meer dan één wenkbrauw fronsen: uit bovenstaand rapport blijkt immers dat er wel degelijk op systematische wijze mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen de deelnemers aan de protestacties tegen het regime of personen die zich kritisch hebben uitgelaten tegen het regime, net zoals dit voor verzoekende partij het geval is”.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoekster in eerste instantie op de humanitaire situatie en stelt dat in tegenstelling tot wat wordt geponeerd in de bestreden beslissing tal van objectieve bronnen aantonen *“dat de situatie in Venezuela kan beschreven worden als “ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.”* Ter ondersteuning van haar stelling verwijst zij naar en citeert zij passages uit volgende bronnen met betrekking tot de humanitaire situatie: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *“Guidance Note on the Outflow of Venezuelans”*, maart 2018; UN News Service, *“Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says”*, 6 april 2018 ; UN News Service, *“UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country”*, 13 maart 2018; UN News Service, *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’”*, 22 juni 2018; European Parliamentary Research Service (EPRS), *“The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region”*, december 2018; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), *“Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans”*, 14 maart 2018; United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *“Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela”*, 16 juli 2018; Human Rights Watch, *“World Report 2018 – Venezuela”*, 18 January 2018; Amnesty International, *“Venezuelans are taking desperate measures to escape”*, 27 maart 2018; ACAPS, *“Venezuela situational update and 2019 outlook”*, 28 maart 2019; Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC), *“2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas”*, 16 mei 2018; International Crisis Group (ICG), *“Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil”*, 23 december 2018; International Crisis Group (ICG), *“Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict”*, 31 mei 2018 en International Crisis Group (ICG), *“Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil”*, 23 december 2018.

Met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg citeert verzoekster vooreerst het rapport ACAPS, *“Venezuela situational update and 2019 outlook”*, 28 maart 2019 (p. 2-3) en International Crisis Group (ICG), *“Containing the Shock Waves from Venezuela”*, 21 maart 2018 (p. 21) en stelt vervolgens dat de economische crisis, gepaard gaande met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen de capaciteit van Venezolanen om in hun basisbehoeften te voorzien drastisch verminderd. Zij stelt dat volgens Amnesty International Venezolanen wanhopige maatregelen treffen om te ontsnappen aan de situatie en dat één van de redenen die worden geciteerd, het gebrek aan functionerende gezondheidszorg en geneesmiddelen is en citeert vervolgens Amnesty International, *“Venezuelans are taking desperate measures to escape”*, 27 maart 2018 en Human Rights Watch, *“World Report 2018 – Venezuela”*, 18 januari 2018. Zij stelt vervolgens dat gezondheidszorg in Venezuela tegenwoordig zo goed als onbestaande is en dat Venezolanen naar de buurlanden trekken voor de nodige medische zorgen en dat de Venezolaanse overheid bovendien alle hulp van buitenaf blokkeert en citeert vervolgens International Crisis Group (ICG), *“Containing the Shock Waves from Venezuela”*, 21 maart 2018 (p. 1, 24) en een aantal recente nieuwsartikels die aantonen dat het gezondheidssysteem in Venezuela ernstig te lijden heeft onder de politieke en economische crisis en dat het er niet naar uitziet dat dit in de nabije toekomst zal verbeteren en dat er sprake is van een neerwaartse spiraal. Zij citeert vervolgens een aantal artikelen die aangeven dat er geen toegang is tot adequate verzorging via de publieke gezondheidszorg in Venezuela (Mercer - Mobility Exchange, *“Insights : Caracas, Venezuela : Healthcare Crisis”*), dat de Wereldgezondheidsorganisatie eveneens de schuld legt bij de politieke en socio-economische situatie voor de ineenstorting van het gezondheidssysteem (VOA News, *“Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral”*, 20 februari 2019); dat ziekenhuizen zo goed als niets meer hebben en dat de IRC medische faciliteiten opzet in buurlanden om de gigantische toestroom van Venezolanen met medische problemen op te vangen (Deutsche Welle, *“Venezuela's health care crisis: Hospitals have 'nothing left’”*, 19 februari 2019) en dat ziekenhuizen zelfs niet over zeep beschikken en dat families genoodzaakt zijn om zelf de nodige medicatie, rubberen handschoenen, spuiten en schoonmaakproducten dienen mee te brengen voor hun zieke familieleden (The Guardian, *“Venezuela crisis takes deadly toll on buckling health system”*, 6

januari 2019). Wat de toegang tot voedsel betreft citeert verzoekster passages uit ACAPS, “*Venezuela situational update and 2019 outlook*”, 28 maart 2019 (p.2) en Human Rights Watch, “*Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises*”, 4 april 2019 (p. 25-29).

Met betrekking tot de veiligheidssituatie wijst verzoekster er op dat International Crisis Group gewag maakt van een uiterst volatiele situatie in Venezuela en citeert International Crisis Group (ICG), *Containing the Shock Waves from Venezuela*, 21 maart 2018 (p. 14); International Crisis Group (ICG), *Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil*, 23 december 2018 (p. 3-6) en UN News Service, *Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*, 22 juni 2018 en European Parliamentary Research Service (ERRS), “*The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region*”, december 2018. Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat verwerende partij de mate van geweld in Venezuela bagatelliseert nu zij voorbij gaat aan “het feit dat de hierboven aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftecijfers. Bovendien blijkt ook dat de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, inlichtingendiensten en het leger, wat eveneens bevestigd wordt door de tegenpartij”.

Ter conclusie stelt verzoekster van mening te zijn dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM en wijst, wat betreft een eventuele terugkeer naar Venezuela op een passage uit Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *Venezuela: Treatment by the authorities and progovernment groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)*, 5 januari 2018, waaruit blijkt dat er geen specifieke programma's zijn van de overheid voor de re-integratie van afgewezen vluchtelingen, er een nieuwe nationale kaart (carnet de la patria) is ingevoerd en dat ook geen enkele NGO hulpprogramma's aanbiedt voor teruggekeerde personen.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de status van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar verwerende partij voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing dd. 18.10.2019;
2. Juridische bijstand.

2.2.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 10 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018 (internetlink); de “COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019 (internetlink); de *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*”, van juli 2019 (internetlink); “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van juni 2020 (internetlink) en “*COI Focus Venezuela: Situatieschets*” van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en

de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling

van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het vluchtrelaas van verzoekster kan worden samengevat als volgt. Verzoekster is afkomstig van Caracas maar verbleef de laatste vijftien jaar voor haar vertrek op Isla Margarita in de staat Nueva Esparta. Zij verklaart lastig gevallen te zijn door kinderen van één van haar burens die tot de collectivos behoren omdat ze tot de oppositie behoorde. Zij was in april 2017 aanwezig op een anti-regeringsmanifestatie en werd geslagen door een vrouwelijke militair. Zij verklaart dat sinds 2014 veel Arabische mannen waren komen wonen in haar regio en dat één van hen naar haar toeliep in juni of juli 2017 en haar katten begon te slaan, twee dagen later vond ze haar katten dood terug en werd haar water en elektriciteitstoevoer afgesloten. Verder werd zij ook tweemaal beroofd toen ze net geld had opgenomen. Zij vreest bij terugkeer de Arabische personen van haar wijk, de collectivos en de militairen en een tekort aan basisbenodigdheden.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat

verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingendefinitie aannemelijk maakt.

Verzoekster stelt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet wordt betwist, maar slechts de actualiteit en ernst van de geuite vrees in vraag worden gesteld door verwerende partij en dat het beroep in essentie zal aantonen dat er *“in het licht van deze vaststaande feiten en het politieke profiel van verzoekende partij wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten vanwege de politieke overtuiging van verzoekende partij”*. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing met betrekking tot de beweerde problemen met collectivos en haar deelname aan de betoging in 2017 waar zij fysiek zou belaagd zijn door de militairen op goede gronden het volgende stelt: *“U vreest de colectivo’s in uw wijk in Isla Margarita omdat zij u als opposant zouden beschouwen (CGVS, p. 9). Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. U geeft zelf aan dat u nooit lid bent geweest van een politieke partij (CGVS, p. 11) en dat u uw politieke mening enkel deelde binnen een groep met personen die u vertrouwde (CGVS, p. 11). Dat u dan ook als een dusdanige opposant van de regering zou beschouwd worden en hierdoor vervolging of ernstige schade zou vrezen, is niet aannemelijk. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u niets neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat u aanwezig was op protestmanifestaties. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat u voor zover enig geloof kan worden gehecht aan het feit dat u éénmaal fysiek werd belaagd hierdoor een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer. Zoals eerder vermeld moet er namelijk op gewezen worden dat u ook deze gebeurtenis onvermeld liet bij de DVZ hetgeen de geloofwaardigheid en ernst ervan danig ondermijnt.”* Hieruit blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat niet alleen de ernst en actualiteit van de geuite vrees, maar ook de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas door de bestreden beslissing in twijfel wordt getrokken. De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststellingen met betrekking tot het niet vermelden van haar problemen met de collectivos en haar deelname aan de betogingen in de vragenlijst CGVS niet betwist, dat deze vaststellingen pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motieven over in dit arrest.

Wat het politieke profiel van verzoekster betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster verklaart dat zij nooit lid was van een politieke partij en zichzelf ook omschrijft als niet politiek actief (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Zij stelt weliswaar dat zij deelnam aan betogingen sinds de petroleumstop maar steeds als gewone burger (*idem*) en dat zij verder haar mening uitte binnen haar groep van vertrouwenspersonen (notities, p. 11). De Raad stelt vast dat zij verder geen gewag maakt van specifieke politieke activiteiten tijdens de betogingen waaraan zij deelnam waaruit zou kunnen blijken dat zij er een leidende rol speelde. Zij verklaart weliswaar fysiek te zijn aangevallen door een militair tijdens een betoging in april 2017 en daarna door mensen die in de buurt woonden te zijn verzorgd (notities, p. 10) maar daarna niet meer te hebben deelgenomen aan andere protesten en een *“gedeisd leven”* te hebben geleefd (notities, p. 11).

Hieruit blijkt dat, voor zover verzoekster heeft deelgenomen aan anti-regeringsdemonstraties, de laatste betoging waaraan zij deelnam plaatsvond in april 2017 in Isla Margarita en dat zij hierna, volgens haar verklaringen, geen problemen meer ondervond omwille van deze gebeurtenis (notities, p. 11).

Uit de landeninformatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van verwerende partij blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het OHCHR rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the*

victims”, zijnde “young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media” (“Amnesty International (AI), *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019). Verder blijkt dat ook uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard.

Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Uit het rapport van OHCHR: “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van 5 juli 2019 blijkt dat ook in de eerste helft van 2019 nog steeds overal in het land betogingen gehouden werden maar bleef de situatie over het algemeen ongewijzigd. Uit de “COI Focus Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door colectivos en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (p. 9).

Voor zover verzoekster argumenteert dat er momenteel in Venezuela sprake is van doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime, die aanhanger is van een oppositiepartij, verwijst zij naar dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. Waar zij stelt dat opposanten met hetzelfde profiel als verzoekster specifiek worden gevisieerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechterlijke executie tijdens protesten tegen het regime en willekeurige detentie, heeft de Raad hierboven reeds vastgesteld dat verzoekster slechts als gewone burger deelnam aan betogingen en niet meer deelnam sinds april 2017 en toont zij ook niet aan dat verzoekster een gelijkaardig profiel heeft als de voorbeelden die in het verzoekschrift worden geciteerd, nu het daar gaat om een persoon waarvan beelden van zijn deelname aan betogingen viraal zijn gegaan op sociale media en verder uit de geciteerde bronnen ook niet kan afgeleid worden dat personen die in het verleden hebben deelgenomen aan protestbetogingen louter hierom gevisieerd zouden worden door de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift of bij de aanvullende nota neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Wat haar beweerdde problemen met de colectivo's betreft, stelt de bestreden beslissing op goede gronden vast dat zij niet aannemelijk maakt dat zij, gezien haar beperkte politieke engagement als een opposant zou beschouwd worden in haar wijk en daarom een gegronde vrees vervolging door de colectivo's zou hebben. Uit haar verklaringen blijkt dat haar elektriciteit een aantal keren werd afgesloten en dat zij omringd werd door personen die zich bezig hielden met criminele activiteiten (notities, p. 16) en dat zij een aantal keren beroofd werd, maar hieruit blijkt noch een verband met de criteria van de vluchtelingendefinitie, noch dat deze feiten als daden van vervolging kunnen gekwalificeerd worden. Ook wat betreft haar beweerdde problemen met Arabische mannen toont zij dit niet aan. De bestreden beslissing stelt hieromtrent op goede gronden het volgende vast: “*U beschrijft vervolgens nog enkele problemen waarmee u te kampen kreeg in uw wijk, meer bepaald pesterijen van inwoners van uw wijk. In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat deze problemen vreemd zijn aan de criteria bepaald in de vluchtelingenconventie aangezien niets er op wijst dat zij ook maar iets te maken hebben met uw politieke standpunten, noch met de andere criteria vervat in de Conventie van Genève.*”. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet wordt ingegaan op verzoeksters beweerdde problemen met Arabische mannen en dat verzoekster verder deze motieven niet weerlegt door de loutere stelling dat in het licht van het algemene klimaat en het gebruik van disproportioneel geweld door colectivos, het feit dat verzoekster meermaals belaagd werd door colectivos niet zomaar kan gekwalificeerd worden als pesterijen, zonder *in concreto* aan te tonen dat deze feiten als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden.

Waar het verzoekschrift tenslotte wijst op de macht van de megabanda's, die te onderscheiden zijn van de collectivos in Venezuela (COI Focus 2020, p. 13-14) en landeninformatie citeert over de manier waarop deze groeperingen opereren en de macht die zij bezitten, toont zij hiermee niet aan wat het verband is met verzoeksters individuele situatie, zodat zij zich ook niet dienstig kan beroepen op het feit dat de bestreden beslissing het geweld door de megabanda's niet vermeldt.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar beweerde problemen met de collectivos en haar deelname aan betogingen tot april 2017. Het feit dat zij met gebruikmaking van haar origineel paspoort Venezuela op een legale manier problemen heeft verlaten en geen melding heeft gemaakt van enige problemen die zij daarbij op de luchthaven zou hebben ondervonden, is daarvan een bijkomende indicatie. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster, in geval van terugkeer, omwille van deze beweerde feiten, in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal staan in geval van terugkeer.

Ook de door verzoekster bij haar verzoek neergelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Haar originele paspoort toont haar identiteit en nationaliteit aan, maar deze wordt niet betwist. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS die na het persoonlijk onderhoud werden overgemaakt door haar advocaat (administratief dossier, documenten overgelegd door de asielzoeker, stuk 2) zijn correcties die uitsluitend betrekking hebben op het feit dat zij niet naar de moskee ging in Venezuela, haar huwelijk en echtscheiding, het geboortjaar van haar zoon en dat haar zussen ernstig ziek zijn en haar broer een hartziekte heeft, maar werpen geen ander licht op de hierboven gedane vaststellingen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt.

2.5. Onderzoek in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS en verzoekster blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het Hof van Justitie van de Europese Unie sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, *“[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ, C-465/07, *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt *“[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de*

Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3". (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit *"artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* (punt 33). Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade *"hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst"* (HvJ, *M'bodj*, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest.

Met betrekking tot verzoeksters beweerde problemen met Arabische mannen en de problemen waarmee zij te kampen kreeg in haar wijk stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *"Uit uw verklaringen over deze gebeurtenissen die u zelf categoriseert als intimidatie, blijkt dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om onder de toepassing van de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen vallen. U verklaart dat mensen af en toe kleine zaken zonder waarde uit uw huis stalen (CGVS, p. 9) en uw elektriciteit en water afsloten waardoor u een elektricien moest bellen om het opnieuw aan te sluiten (CGVS, p. 10), waarop u uitgelachen werd door een groepje op straat (CGVS, p. 16). Dit gebeurde een laatste keer in maart of april 2018 (CGVS, p. 16) hetgeen betekent dat u nog zes of zeven maanden thuis verbleef zonder dat u iets van problemen ondervond van deze personen (CGVS, p. 14). U haalt weliswaar een voorbeeld aan van een man die kaders maakte voor mensen en dood werd aangetroffen nadat hij geweigerd had zijn gereedschap af te geven (CGVS, p. 16) maar dit is in het geheel geen vergelijkbare situatie aangezien u zelf aanhaalt dat deze man werd afgeperst om zijn gereedschap af te geven (CGVS, p. 16), terwijl u in essentie louter enkele pesterijen meemaakte door personen uit uw buurt. Ook uw eerdere problemen met de Arabische mannen in uw wijk wijzen er niet op dat u bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verwijst naar een gebeurtenis in juni of juli 2017 waarbij de mannen u in het Arabisch zouden hebben bedreigd met de dood en een van hen uw kat zou hebben geslagen (CGVS, p. 9, 17). Twee dagen later zou u twee van uw katten dood hebben aangetroffen (CGVS, p. 10). In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat dit hoewel betreurenswaardig en laakbaar, een gedode kat op zich onvoldoende ernstig is om gekwalificeerd te worden als ernstige schade volgens de definities hiervan. Voorts moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat het hier om Arabische terroristen zou gaan (CGVS, p. 9). U zou dit weten louter door de manier waarop ze praatten en zich kleedden (CGVS, p. 9) en u vraagt zich af hoe zij zich steeds een nieuwe auto konden veroorloven (CGVS, p. 17). U voegt er aan toe dat ze in het begin lange kledij droegen en een baard lieten staan, erna meer sportieve kledij en uiteindelijk wel klederdracht zoals mensen op een eiland als Isla Margarita dragen (CGVS, p. 16-17). Uiteindelijk blijkt dat deze personen u weliswaar mondeling bedreigden en uitlachten toen u iets terugzei (CGVS, p. 10) maar dit zou slechts één keer gebeurd zijn in juni of juli 2017 (CGVS, p. 10, 17). Nochtans stelt u dat u hen altijd op straat in groepjes zag staan (CGVS, p. 17). Daarom kan uit de context die u schetst niet geoordeeld worden dat u bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aangezien u sinds juni of juli 2017 nog een jaar en drie of vier maanden op dezelfde plek verbleef, bevestigt uw gedrag dit ook.*

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming en dat er geen enkele objectieve en concrete indicatie is dat de problemen in de toekomst

een ander, i.e. erger, karakter zouden hebben". De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat het verzoekschrift deze motieven ongemoeid laat. Voor zover verzoekster, verwijzend naar de elementen aangebracht in het kader van de vluchtelingenstatus, betoogt dat deze feiten niet louter als pesterijen kunnen gekwalificeerd worden en kunnen gelijkgesteld worden met ernstige schade toont zij dit niet aan door louter te verwijzen naar de algemene situatie en de macht van de collectivos, zonder dit op haar individuele omstandigheden te betrekken, en slaagt zij er niet in deze motieven te weerleggen.

In de mate dat verzoekster zich beroept op haar medische problemen en de falende gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."* Voor zover verzoekster medische problemen heeft, dient zij zich dus te richten tot de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt zij in essentie, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat *"de situatie in Venezuela kan beschreven worden als "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien"* en dat zij omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten die door verzoekster geciteerd worden in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van verwerende partij. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. De bestreden

beslissing stelt *in casu* op goede gronden het volgende: “Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over verschillende huizen beschikt in Venezuela, hoewel u problemen zou kennen om deze verkocht of verhuurd te krijgen (CGVS, p. 3, 9, 18). U heeft niet enkel twee huizen in Isla Margarita, ook in Guarenas heeft u nog een huis (CGVS, p. 13) waardoor u op zijn minst verzekerd bent van huisvesting, zelfs indien het moeilijk zou zijn om er daadwerkelijk inkomsten uit te krijgen. Al beweert u dat uw huizen in het vizier zijn gekomen van syndicaten (CGVS, p. 14) geeft u aan dat ze vooralsnog leeg staan (CGVS, p. 13, 18). Bovendien heeft u nog twee broers en drie zussen die in Caracas wonen (verklaring DVZ, vraag 17) en met wie u nog contact heeft vanuit België (CGVS, p. 7), al beweert u dat zij hun eigen problemen hebben en u hen niet tot last wilt zijn (CGVS, p. 8, 13). Niets wijst er evenwel op dat zij u niet zouden willen helpen. Noemenswaardig daarbij is dat uw zus nog verschillende winkels uitbaat, een neef twee winkels heeft, een andere neef een zaak heeft in oude wagens en nog een andere neef iets met computers doet hoewel u niet goed weet wat (CGVS, p. 8). U heeft verder een broer in de Verenigde Staten wiens kleinkinderen aan de universiteit studeren (CGVS, p. 7)”. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat zij financieel werd gesteund door haar zoon die in België verblijft (notities, p. 6, 15). Verzoekster brengt geen elementen aan in het verzoekschrift die deze motieven weerleggen.

Hieruit blijkt dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, over huisvesting kan beschikken en een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zal zijn in haar elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen. Voor zover zij ter terechtzitting verwijst naar haar medische problemen, herhaalt de Raad dat zij zich hiervoor moet wenden tot de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekster neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Het Hof oordeelde dat “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld” (HvJ, C- 285/12, “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*” (GK), arrest van 30 januari 2014).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020”* blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de COI Focus tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekster is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker afkomstig is uit Caracas en de laatste vijftien jaar voor haar vertrek in de deelstaat Nueva Esparta was gevestigd. Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Nueva Esparta actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET